

Uit ONS ARCHIF...4::Aalmoezenier Fons Schrijvers

Wat een rare titel: "Aalmoezenier Schrijvers"? Wat heeft dat te betekenen?

Een aalmoezenier is een rooms-katholieke priester die wordt aangesteld om een tak of groep te begeleiden in de godsdienstige en zedelijke begeleiding van de leden. Dit klinkt wel erg serieus... en toch!

Toen in 1930 "de scouts" het VVKS of Vlaams Verbond van Katholieke Scouts werd genoemd, kwam voor het eerst de "K" in onze verbondsnaam binnen, wat tot in 2006 zo gebleven is.

Alfons Schrijvers kwam in 1928 als wolfje, welp bij onze groep, toen de 16de scoutsgroep St. Laurentius. Hij liep school in St. Norbertus, werd patrouilleleider van de Eekhoorns en stak vele fratsen uit met zijn vriend Marcel Pay. In 1937 werd hij Baloo en ging hij naar de Jamboree in Nederland.

Groot was de verrassing toen in 1937 werd bekend gemaakt dat zowel Alfons als Marcel priester wilde worden. Ze moesten hiervoor eerst Latijn gaan studeren in 't weekend en daarna 4 jaar naar' t seminarie, een opleidingsinstituut voor priesters. Hij mocht slechts 48u per trimester van Mechelen naar zijn thuis in Antwerpen en miste de scouts enorm. Maar zijn vrienden bleven hem trouw en steunde hem in zijn roeping.

In 1942 leidde hij, als seminarist, een kamp waaraan een 100-tal zonen van militaire krijgsgevangenen deelnamen... alles moest tot in

de puntjes geregeld worden en niet in het minst voor het bezoek van prins Albert aan het kamp in 's Gravenwezel. In 1943 verstoorde de Gestapo het kamp in Zalphen maar de leiding was al ondergedoken.

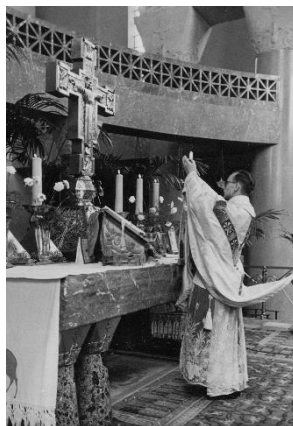
Wij zien hem hiernaast met onze vorige koning Albert het kamp in 's Gravenwezel schouwen.

In 1944 wordt hij priester gewijd en celebreert hij zijn eremis in de St. Laurentiuskerk aan de Markgravelei.

Hij wordt benoemd

tot priester-leraar in het St. Pieterscollege in Leuven en wordt er later prefect.

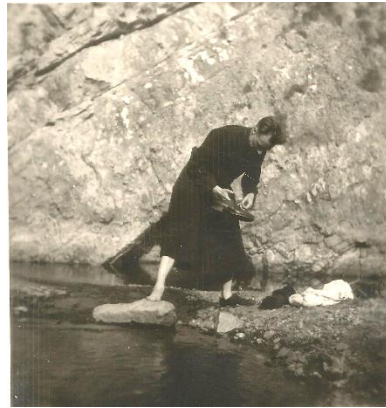
Ondertussen is hij altijd in de welpenleiding gebleven en krijgt onze groep een aalmoezenier die uit onze eigen groep komt.

Hij was een fervent Beerschot-supporter en kreeg van zijn klas jaarlijks het abonnement op de voetbal... zoveel respect had men voor deze man. Hij kwam elke week naar 't lokaal en betekende

heel veel voor zijn vrienden en voor vele latere leden van onze groep. Hij was er voor ons, steeds opnieuw met zijn eigen stijl, een stijl van luisteren vooraleer te oordelen... een stijl met zeer veel respect voor de opgroeiende jeugd en indien nodig stuurde hij een beetje bij.

Hij werd de rood-grijze draad van onze scoutsgroep. Hij was onze toeverlaat, bij hem konden we iets kwijt, vroegen we raad zowel persoonlijk als voor onze tak of groep. Wie was beter geplaatst?... opgegroeid in de

buurt van het lokaal, 77 jaar in eigen scoutsgroep geweest en 61 jaar aalmoezenier van zijn eigen groep. Hij wist van aanpak en

was fier op verscheidene jongens die hij had geholpen en die er later "gekomen zijn".

Zijn misvierungen op de kampen op een gesjorde tafel met cassetterecorder, zijn woordje bij het afnemen

van de scoutsbelofte, zijn vertelkunst bij de welpen ... het zijn mooie herinneringen.

Op moeilijke momenten stond hij klaar om bij te sturen... de groep was te belangrijk voor hem en voor de leden in 't bijzonder.

Zo was het ook bij het moeilijke moment van het fusioneren van de groep met de 6de St. Norbertus-scoutsgroep in sept.1994. Hij stond pal achter de groepsploeg en w s een enorme steun voor hen ook al moest hijzelf een stuk afscheid nemen van zestien. Hij gaf de leiding alle kansen. Het succes is dan ook niet uitgebleven. Beide groepen zijn er beter uitgekomen.

Aalmoezenier Fons Schrijvers, de Moeze, overleed op 16 februari 2005 in het R.V.T. Sint –Gabriel in de Van Peltstraat.

Op zijn doodsprentje stond geschreven:

Wij danken U, Heer, voor dit eenvoudige leven en voor alle goedheid die van hem is uitgegaan. Zijn stille toewijding en liefdevolle bekommernis zullen wij missen. Dankbaar om alles wat hij voor ieder van ons gedaan heeft, biden wij: "Heer, geef hem de eeuwige rust in Uw vrede. En geef ons de moed en de kracht om zijn heengaan te zien als een opgang naar U."

We zijn hem alle dank verschuldigd! Onze groep heeft met hem zeker een unicum in de scoutswereld wat zijn dienstjaren betreft.

Spijtig dat hij de viering van 100j. Scouting Antwerpen-Zuid niet kan meemaken(1920-2020).